

சங்க இலக்கியங்களில் சிறுதானியங்கள்

இரா.நி. ஸ்ரீகலா ^அ*

^அ தமிழ் உயராய்வு மையம், தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி, நாகர்கோவில், இந்தியா,

The Significance of Minor Millets in Sangam Literature

R.N. Sreekala Sree ^அ*

^அ Tamil Research Centre, S.T. Hindu college, Nagercoil, India

*Corresponding Author:

Sreeshakthi.1974@gmail.com

ABSTRACT

Food is one of the most fundamental necessities of human life, and the dietary practices of the ancient Tamils were closely associated with the ecological landscapes (thinai) in which they lived. The climatic conditions specific to each landscape were well suited for the cultivation of various minor millets, making them an essential component of everyday life and nutrition. In the Kurinji landscape, thinai (foxtail millet) was the principal agricultural produce, while the Mullai region was known for crops such as thinai, varagu (kodo millet), kollu (horse gram), and avarai (hyacinth bean). Sangam literature also records the use of minor millets in hospitality, where foods prepared from thinai, varagu, and bamboo rice were served to guests as expressions of generosity and respect. In addition to their dietary importance, these grains were used in various rituals and ceremonial practices, reflecting their cultural significance. However, with the agricultural prosperity of the Marutham landscape and the increasing dominance of paddy cultivation, the prominence of minor millets gradually declined. In recent times, these traditional grains have regained importance owing to their high nutritional value and recognized health benefits. This article examines the references to minor millets in Sangam literature, highlighting their agricultural, nutritional, cultural, and ritual significance in the lives of the ancient Tamils.

Keywords: landscape, Minor Millets, Thinai, Varagu, Bamboo Rice

முன்னுரை

மனித வாழ்வின் அடிப்படை ஆதாரங்களில் உணவு மிக முக்கியமான ஒன்று. ஆதி மனிதனின் வாழ்வில் உணவு என்பது தேடிப் பெறுவதிலே அமைந்தது. வேட்டையாடியும் இயற்கையாக விளைந்த காய், கனி, கிழங்கு வகைகளை உண்டு வாழ்ந்த சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலானது நிலத்தைச் சார்ந்தே அமைந்தது. ஆகவே அந்தந்த மண்ணில் இயற்கையாக கிடைக்கும் உணவுகளை உண்டு வந்தான். திணை அடிப்படையில் மக்களின் வாழ்க்கை முறை அமைந்த போது குறிஞ்சி உணவுத் தேடும் வாழ்க்கை முறையையும் முல்லை உணவு உற்பத்திச் செய்ய வேளாண்மை செய்யும் திணைச் சமூகமாக வளர்ச்சி அடைந்தது. குறிஞ்சியையும் முல்லையையும் அடுத்து வளர்ச்சிப் பெற்ற திணைச் சமூகமாக மருதம் விளங்கியது. மருத வளத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது வேளாண்மையாகும்.

இலக்கியங்களில் சிறுதானியங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் சிறுதானியங்கள் குறித்த செய்திகள் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன. அந்தந்த நிலத்திற்கு ஏற்ற தட்பவெப்ப நிலையே சிறுதானிய விளைச்சலுக்கு போதுமானதாக இருந்தது. மிகக் குறுகிய காலத்தில் விளைச்சலை தரக்கூடியதாகவும் இருந்தன. உழவரால் உழுது விதைக்கப்படாதனவாகிய இயற்கை வளத்தை உடையது குறிஞ்சி என்பதை,

"உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே;

ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே;
 இரண்டே, தீம் சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே;
 மூன்றே, கொழுங் கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே;
 நான்கே, அணி நிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிந்து,
 திணி நெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே" (புறம்-109-3-8)

உழவரால் உழுது விளைவிக்காத மூங்கில் அரிசி, பலா, வள்ளிக்கிழங்கு, மலையிலிருந்து கிடக்கும் தேன் இவற்றை உடைய வளமிக்க பகுதியாக பாரியின் பறம்பு மலைத் திகழ்வதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

வேட்டையில் கிடைத்த பொருளும், கிழங்கு கனி வகைகளை மட்டுமே தெரிந்த மனிதனுக்கு உணவு உற்பத்திச் செய்யும் முறை பற்றி தெரியவில்லை. பயிர் சாகுபடி பற்றி அவன் அறிந்திருக்கவில்லை. மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்து இருக்கின்ற மலைப்பகுதியில் காந்தள் செடியின் கிழங்கானது வெளிப்பட்டு நிற்கும். அந்தக் கிழங்கை பன்றிகள் கூட்டமாக வந்து கிளறி எடுக்கும். அந்நிலம் உழுத நிலம் போல காட்சியளிக்கும். அந்நிலத்தில் குறவர்கள் தினை விதையை விதைப்பர். அவ்வாறு விதைக்கும் போது நல்ல நாள் பார்த்து விதைக்கின்றனர்.

"அருவி ஆர்க்கும் கழை பயில் நனந் தலைக்
 கறி வளர் அடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்
 கொழுங் கிழங்கு மிளரக் கிண்டி, கிளையொடு,
 கடுங் கண் கேழல் உழுத பூழி,
 நல் நாள் வரு பதம் நோக்கி, குறவர்" (புறம் 168:1-7)

மிளகுக் கொடி வளரும் மலைச்சாரலிடத்து காந்தளின் கிழங்கை பன்றிகள் கிளறி உண்டன. அதனால் அந்நிலம் உழுத நிலம் போல காட்சியளித்தது. அதில் குறவர்கள் உழாமலே தினையை விதைத்தனர். இதுவே வேளாண்மைப் பற்றிய அறிவின் தொடக்கமாக இருக்கலாம். மேலும் இதற்கு மாறாக பாரியின் பறம்பு நாட்டில் கார்கால மழையை முன்வைத்தும் விதைகளை விதைத்த செய்தியைப் புறநானூற்றுப் பாடல் காட்டுகிறது. மழை பெய்ததால் நிலம் ஈரமாக உழுவதற்கு பதமானதாக இருக்கும். அதில் புழுதி கலக்கும்படி பலமுறை உழுது விதைத்தனர். களை எடுக்கவும் செய்தனர். இதனால் கதிர்கள் செழித்து வளர்ந்தன. இவ்வாறு விளைந்த புதிய வரகை அறுக்கவும், தினையை அரியவும், ஏள்ளங்காய் அறுக்கவும், அவரையை அறுக்கவும் என ஆரவாரம் உடையதாக இருந்தது என்ற செய்தியை,

"வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவல்
 கார்ப் பெயல் கலித்த பெரும் பாட்டு ஈரத்து,
 பூழி மயங்கப் பல உழுது, வித்தி,
 பல்லி ஆடிய பல் கிளைச் செவ்விக்" (புறம் 120:1-4)

என்ற புறப்பாடல் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு தினை விதைப்பு இரு நிலைகளில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. குறிஞ்சியில் தினை முக்கிய விளைபொருளாக இருந்தது. முல்லையில் வரகு அவரை போன்றவை முக்கிய உணவுப் பொருள். முல்லை நிலத்தின் உணவுப் பொருள்களாக தினை, வரகு, கொள், அவரை போன்றன இருந்தன என்பதை

"கருங்கால் வரகே, இருங்கதிர்த் தினையே,
 சிறுகொடிக் கொள்ளே, பொறிகிளர் அவரையொடு,
 இந்நான்கு அல்லது உணாவும் இல்லை" (புறம் 335:4-6)
 புறம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

"எழுகாடு ஓங்கிய தொழுவுடை வரைப்பில்
 பிடிக்கணத்து அன்ன குதிருடை முன்றில்,
 களிற்றுத் தாள்புரையும் திரிமரப் பந்தர்,
 குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி
 நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகைதூழ் கொட்டில்,

பருவ வானத்துப் பாமழை கடுப்பக்
கருவை வேய்ந்த, கவின்குடிச் சீறார்
நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன,
குறுந்தாள் வரகின் குறள்அவிழ்ச் சொன்றி" (பெரும் 185-195)

முட்புதர்கள் சூழ்ந்துள்ள தொழுவங்களுடைய பகுதிகளில் பெண் யானையின் திறள் நின்றாற் போல் குதிர்களை உடைய முற்றங்கள் மற்றும் யானையின் காலைப் போன்ற வரகு குத்தும் உரல்கள் அமைந்த மரப்பந்தர்கள் காணப்பட்டன.

சங்ககால மக்கள் சிறு தானியங்களை சோறாக அவித்தும் தின்பண்டமாகவும் மாவாக இடித்து இனிப்பு சேர்த்தும் உண்டுள்ளனர். குறவர் இனப்பெண்கள் பலாப்பழ விதைகளை மாவாக்கி, புளியம்பழத்தின் சுவை சேர்த்து மோர் கலந்து மூங்கில் அரிசியுடன் விருந்தளிப்பதை

"வெண்புடைக் கொண்ட துய்த்தலைப் பழனின்
இன் புளிக் கலந்து மா மோர் ஆக,
கழை வளர் நெல்லின் அரி, உலை ஊழ்த்து
வழை அமல் சாரல் கமழத் துழைஇ," (மலைபடுகடாம் 178-181)

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. முல்லை நில மக்கள் பாலையும் தினை அரிசிச் சோற்றையும் உண்டனர். முல்லை நில சிற்றூர்களில் இருந்தவர் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப் பருப்பும் கலந்து செய்த கும்மாயம் என்ற உணவினை உண்டதை,

"நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன
குறுந்தாற் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றி
இன்சுவை ஊழல் பெறுகுவீர்" (பெரும்:192-195)
என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

நெய்யில் பருத்த தசையினைப் போட்டு வேகவிட்ட பொரியலோடு தினைச்சோற்றை விருந்தினர்களுக்கு கொடுத்த செய்தியையும் அறிய முடிகிறது.

நண்டின் பார்ப்பை ஒத்த சிவந்த திணையரிசிச் சோற்றைப் பாலுடன் கலந்து விருந்தினர்களுக்கு கொடுத்து செய்தியை,

"மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்
இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப்பு அன்ன
பசுந் தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்" (பெரும் 166-168)
என்ற பாடல் வரிகள் காட்டுகின்றன.

சடங்குகளில் சிறு தானியங்கள்

தமிழர் வாழ்வில் சடங்குகள் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. விளைபொருட்களைக் கடவுளுக்கு படைத்து படையலிடும் வழக்கம் சங்க கால மக்களிடம் காணப்பட்டன. "நில மாறுபாட்டிற்கு ஏற்ப சடங்கு மாறுபடுதலை காணலாம். இதற்குக் காரணம் ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களும் தத்தம் சூழ்நிலைகளில் இயற்கையைத் தாங்கள் புரிந்து கொண்டதற்கு ஏற்ப அச்சடங்கை அமைத்துக் கொண்டதே ஆகும்". (சங்க கால சமுதாயம்-பக்கம் 7) ஒவ்வொரு நிலத்தின் அடிப்படையான உணவுப்பொருள் அந்நிலத்தின் வளக்குறியீடாக கருதப்பட்டன. குறிஞ்சித் திணையில் வெறியாட்டில் தினை இடம் பெற்றதை,

"மறிக்குரல் அறுத்துத் தினை பிரப் பிரீஇச்
செல்லாற்றுக் கவலை பல்லியங்கறங்கத்
தோற்றம் அல்லது நோய்க்கு மருந்தாகா" (குறுந் 263:1-3)

வெள்ளாட்டுக் குட்டியின் கழுத்தை அறுத்து தினை நிறைந்த பிரப்பங் கூடையை வைத்து வெறியாட செல்லும் நிகழ்வை குறுந்தொகைக் காட்டுகிறது. முருக வழிபாட்டில் தினை இடம்பெற்றதை,

"சிறுதினை மலரொடு விரைஇ, மறி அறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ

ஊர் ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்" (திருமுருகாற்றுப்படை 218-220)

சிறிய தினையரிசியும், மலர்களையும் கலந்து தெளித்து ஆட்டுக்கிடாயை அறுத்து கோழிக் கொடியுடனே முறைப்படி நிறுத்தி ஒவ்வொரு ஊரிலும் நேர்ந்து கொண்டு எடுக்கும் விழாக்களிலும் தினையரிசி பயன்படுத்தப்பட்டது.

"குருதிச் செந் தினை பரப்பிக் குறமகள்

முருகு இயம் நிறுத்து, முரணினர் உட்க " (திருமுருகாற்றுப்படை 241-242)

தினையை இரத்தத்துடன் கலந்து வழிபட்ட நிலையைக் திருமுருகாற்றுப்படைக் கூறுகிறது. நெல்லும் மலரும் தூவி வழிபடுவதை போல குறிஞ்சி நிலத்தில் தினையைத் தூவி வழிபட்டது தினையின் மதிப்பினைக் காட்டுகிறது.

தினைப்புனம் காத்தல்

தினை வேளாண் செய்வதில் விதைத்தல், காத்தல், அறுவடை செய்தல் எனும் மூன்று நிலைகள் காணப்படுகின்றன. விதைத்தல் மற்றும் உழவினை ஆண்கள் செய்தனர். இரவிலும் பகலிலும் விலங்குகளிடமிருந்தும் பறவைகளிடமிருந்தும் தினை புனத்தை பாதுகாத்தனர். பகற்பொழுதில் பெண்களும் இரவுப் பொழுதுகளில் ஆண்களும் பாதுகாத்ததை சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தந்தை மகளை தினைப் புனைக்காவலுக்கு அனுப்பிய செய்தியை,

"துய்த் தலைப் புனிற்றுக் குரல் பால் வார்பு இறைஞ்சி,

தோடு அலைக் கொண்டன ஏனல் என்று,

துறு கல் மீமிசைக் குறுவன குழீஇ,

செவ் வாய்ப் பாசினம் கவரும்' என்று, அவ் வாய்த்

தட்டையும் புடைத்தனை, கவணையும் தொடுக்க என

எந்தை வந்து உரைத்தனனாக, அன்னையும்" (நற்றிணை 206:1-6)

தினைக் கதிர்கள் பாலேற்றுக் காய்ப்பருவம் எய்தின. ஆகவே கவர்ந்து போகக் கிளியினம் வருதல் கூடும். அவற்றை விரட்டக் கிளிகடி கருவிகளை எடுத்துக் கொண்டு புனங்காவலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும் என்று தந்தை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தினைப்புனங்களில் மகளிர் கிளியை ஓட்டும் ஆரவாரமும் தினைக்குத்தும் மகளிர் வள்ளைப் பாட்டும் ஒலிப்பதை மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது.

"ஒலிகழைத் தட்டை புடையுநர், புனந்தொறும்

கிளி கடி மகளிர் விளிபடு பூசல்;" (மலைபடுகடாம் 328-328)

பரண்கள் அமைத்து கானவர் காவல் இருந்து யானைகளை விரட்டிய செய்தியை மலைபடுகடாம் சுட்டுகிறது. மேலும் முற்றிய தினை புனத்தை பன்றிகள் தின்பதைத் தடுக்கவும் அவற்றை பிடிக்கவும் வழிகள் தோறும் கற்பொறிகள் வைத்திருப்பர். முற்றிய தினை புனம் காக்கும் குறவர் மிக உயர்ந்த பரண் மீது ஏறிக் காட்டிடத்தேயுள்ள யானைகள் கெடும்படி கவண் கற்களை வீசிய செய்தியை மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது.

"விளை புனம் நிழத்தலின் கேழல் அஞ்சி

புழைதொறும் மாட்டிய இருங்கல் அடாஅர்

அரும் பொறி உடைய ஆறே நற்இருள்" (மலைபடுகடாம் 195-197)

"புலந்து புளிறு போகிய புனம்தழ் குறவர்

உயர்நிலை இதணம் ஏறிகை புடையுஉ

அகல் மலை இறும்பில் துவன்றிய யானைப்

பகல் நிலை தளர்க்கும் கவண் உமிழ் கருங்கல்" (மலைபடுகடாம் 203-206)

தினை புனத்தை பாதுகாத்தது இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

மதிப்பிழத்தல்

சங்க கால மக்களின் உணவானது அந்தந்த நிலத்தில் கிடைத்த உணவுப் பொருட்களும் பண்டமாற்று முறையில் வந்த உணவுப் பொருட்களும் ஆகும். இவற்றில் இன்னின்ன சத்துக்கள் உள்ளன என்பதை அறிந்து அவர்கள் பயன்படுத்தவில்லை. இந்நிலையில் மருத நில வளமை புன்செய் பயிர்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளியது. மருதத்தின் வளப்பம் புன்செய், நன்செய் என்ற வேறுபாட்டினையும் ஏற்றத்தாழ்வினையும் ஏற்படுத்தியது. வசதியுடையோர் பயன்படுத்தும் உணவுப் பொருளாக நெல் மாறத் தொடங்கியது. புன்செய் பயிர்கள் மிகவும் இழிவானதாக கருதப்பட்டன.

"வேந்தரும் வேளிரும் பிறகும் கீழ்ப்பணிந்து

நின் வழிப் படாஅர் ஆயின் நெல் மிக்கு

வெள் வரகு உழுத கொள்ளுடைக் கரம்பைச்

செந்நெல் வல்சி அறியார்"

(பதிற்றுப்பத்து 75)

வேந்தரும், சிற்றரசரும், பிறகும் உன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு அடிபணிந்து வாழாவிட்டால் அவர்களின் நாட்டை பாழாக்குவாய். அவர்களின் நன்செய் நிலம் வெள்ளை வரகு பயிரிட உழும் நிலமாகவும், கொள்ளு பயிரிடும் கரம்பை நிலமாகவும் மாறும். மக்கள் நெல் அரிசி அறியா நிலையினர் ஆவர் என்பதிலிருந்து புன்செய் நிலத்தின் மதிப்பிழப்பை அறிந்து கொள்ளலாம். புறநானூற்றில் 336 முதல் 355 வரை உள்ள 20 பாடல்கள் மகற்பாற் காஞ்சி பற்றி அமைந்துள்ளன. "மருத நிலங்களை கைப்பற்றுதல் என்பதே மகற்பாற் காஞ்சி பாடல்கள் காட்டும் வேந்தர்களின் அடிப்படை நோக்கமாய் இருந்துள்ளது". (சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்-பக்76) மகட் கொடை மறுத்த போது வேந்தர்கள் ஊரை தீயிட்டு அழித்த நிலையை அறிய முடிகிறது.

தற்போதைய நிலை

கடந்த சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வரையிலும் நவதானியங்களாகக் கருதப்படும் சிறுதானியங்கள் ஏழைகளின் உணவாக விளங்கின. தற்போது ஒவ்வொரு தானியத்திலும் அடங்கியுள்ள ஊட்டச்சத்துக்களைப் பற்றி மக்கள் அறியத் தொடங்கிய பின்பு அதனை பயன்படுத்துவோர் அளவு அதிகரித்துள்ளது. நோயில்லாமல் ஆரோக்கியமாக வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம், சரிவிகித உணவை பற்றிய புரிதல் இன்று மக்களிடம் சிறுதானியங்களின் பண்பாட்டை அதிகரித்துள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

முடிவுரை

சிறுதானியங்கள் மரபு சார்ந்த உணவு பண்பாட்டில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் சிறப்பை உணர்ந்து 2023 ஆம் ஆண்டு சிறு தானியங்களுக்கு சர்வதேச ஆண்டாக ஐக்கிய நாடு அறிவித்துள்ளது. எதிர்கால சந்ததியினர்களை சுவைக்கான உணவாக இல்லாமல் ஆரோக்கியமான உணவை மேற்கொண்டு வலுவானவர்களாக மாற்றும் கடமை நமக்குரியது. தமிழர் பண்பாடும் பாரம்பரியமும் இதில் அடங்கியுள்ளது.

References

- புலியூர் கேசிகன், புறநானூறு மூலமும் உரையும்
- புலியூர் கேசிகன், பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்
- புலியூர் கேசிகன், நற்றிணை மூலமும் உரையும்
- புலியூர் கேசிகன், பதிற்றுப்பத்து மூலம் முறையும்
- பெ. மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம்
- கா. சுப்பிரமணியன், சங்க கால சமுதாயம்

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License